

Poslední setkání se Zdeňkem Strmiskou

První setkání s dr. Zdeňkem Strmiskou si už nepamatuji. Bylo to někdy v roce 1966, kdy vykulený aspirantík ani nedýchal na některém z přípravných sezení před výzkumem stratifikace, aby nepřišel o vystoupení těch, kteří představovali tehdy špičku české sociologie: například Pavla Machonina, J. Klofáče, také ještě J. L. Fischera a ovšem Zdeňka Strmisky.

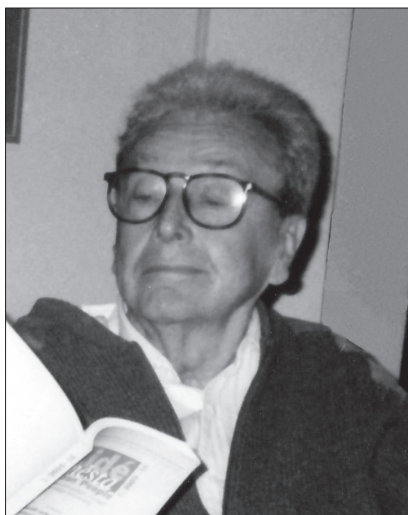
Poslední setkání bylo vlastně už setkání. Když jsme byli na přelomu loňského a letošního roku v Chatenay-Malabry (v půvabném pařížském předměstí, kde Strmiskovi řadu let bydleli, a paní Eliška Strmisková, ta energická pečovatelka, tam stále bydlí a opatruje archiv svého manžela) – byl Zdeněk Strmiska dlouho v nemocnici a už jsme se potkat nemohli.

A 15. ledna 2009 zemřel.

Pro řadu současných čtenářů *Sociologického časopisu* možná bude toto setkání se Zdeňkem Strmiskou setkáním prvním. Ale určitě by nemělo být posledním. Nejen proto, že (jak ukazuje i několik titulů z jeho bibliografie) jde o podstatného autora. Nejen proto, že o něm ví víc v zahraničí než u nás. Ale i pro to, co nabízí právě těch několik následujících stránek. Totiž: letmou skládačku jednoho plodného života, ale možná i jednoho pohledu na důležitou etapu vývoje české sociologie ve druhé polovině dvacátého století. I proto je tu nejen pohled dvou pamětníků a přátel, ale také Zdeňkem Strmiskou sepsaný stručný vlastní životopis z roku 1989. Snad by v této skládačce mohla být i inspirace pro právě dnes začínající (nebo: dnes zapomínající?) sociology: jaké volby přicházejí v současnosti v úvahu v profesní a životní dráze sociologů v této zemi? Je vůbec možná profese sociologa bez osobního reflektování sebe sama a vlastního působení ve společnosti v jejích peripetiích a výzvách?

Zdeněk Strmiska tiše a nenápadně odpovídal svou prací, životem i postoji.

Libor Prudký

archiv Libor Prudký

Dr. Zdeněk Strmiska, CSc.